

Arrest

nr. 279 157 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese soennitische Arabier te zijn, geboren in Bagdad (Centraal-Irak) op (...)1990. U ging tot het zesde leerjaar naar school en begon erna te werken. Eerst kluste u bij in de handel van uw vader, vervolgens werkte u op een grote handelsmarkt en de laatste periode in Irak was u een taxichauffeur. U bent in België religieus getrouwd met Z. N., een Irakese die u al ontmoet had in Irak. U groeide op in Bagdad samen met uw ouders, zes broers en zussen. M. en A. wonen in Diyala (Centraal-Irak), Mo. in Mosul (Centraal-Irak) en A. in Sulaymania (Noord-Irak). Uw moeder verliet in 2018 ook Irak. Zij woont momenteel samen met uw broer Mu. en uw zus H. in Istanbul (Turkije). Uw vader bleef achter in Irak maar overleed recentelijk.

In 2012 liep u een drietal keer mee in een anti-regeringsbetoging. U werd hierop door de overheidsgesteunde troep 'De Gouden Brigade', zonder arrestatiebevel meegenomen uit uw huis en naar een onbekende plek gebracht. U verbleef hier voor drie maanden. U werd tijdens deze periode mishandeld. Men wou antwoorden uit u krijgen aangaande de betogingen, i.c. in wiens opdracht u had deelgenomen, hoeveel geld u betaald kreeg, U kon hen echter niets zeggen daar u op eigen initiatief had deelgenomen. U ontkende aanvankelijk alles maar verzong uiteindelijk antwoorden die ze wilden horen om de geweldplegingen te stoppen. Toen u voor de rechter gebracht werd, verklaarde u evenwel dat u niets met de zaak te maken had. De rechter besloot hierop uw dossier voor bijkomend onderzoek terug te sturen. U werd vervolgens opnieuw hardhandig aangepakt en gemarteld omdat u uw verklaringen had ingetrokken. U legde opnieuw verklaringen af om de geweldplegingen te stoppen en beloofde de volgende keer voor de rechter vast te houden aan deze verklaringen. U werd vervolgens tot 28 april 2014 in voorhechtenis opgesloten in een 'huis van bewaring' bij het Al Shab stadion. Wanneer u vrijgelaten werd moest u een document ondertekenen doch zonder de inhoud te kennen. Na uw vrijlating werd u nog 6 maanden in de gaten gehouden, mocht u niet te reizen en diende u een avondklok te respecteren.

Na uw vrijlating pakte u de draad van uw leven terug op en begon terug te werken. U respecteerde wel het reisverbod en de avondklok. U kende deze periode geen problemen. Ook na het verstrijken van de zes maanden kende u geen problemen. Ergens begin juli 2015 ging u uw broer bezoeken in Erbil (Noord-Irak). U reisde legaal, met het vliegtuig, van Bagdad naar Erbil. Tijdens uw bezoek in Erbil vielen onbekenden uw huis in Bagdad weer binnen op zoek naar u. Ze smeten een granaat, vielen uw vader aan en bedreigden hem met een wapen en vroegen aan uw ouders waar u was. Zij zeiden dat u bij uw broer in Erbil was. Uw ouders belden u de volgende dag op om u aan te manen zo snel mogelijk te vluchten. Uw oom, die in Duitsland woont, raadde u aan via Turkije te vluchten naar Europa.

Op 8 juli 2015 verliet u Irak, met de bus, naar Turkije. U reisde na twee dagen illegaal verder naar Griekenland. Rond augustus 2015 vroeg u internationale bescherming aan in Duitsland. Uw verzoek werd er afgewezen en nadat ook uw beroepsprocedures met weigeringsbeslissingen werden afgesloten, verliet u Duitsland richting België. U vroeg internationale bescherming aan in België op 1 oktober 2020.

Op 25 december 2021 huwde u hier religieus met Z. N. een Iraakse die voorheen als minderjarige via gezinshereniging naar België kwam. Jullie wonen samen en plannen ook wettelijk te huwen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: identiteitskaart (origineel), eerste pagina van uw paspoort (kopie), nationaliteitsbewijs (origineel), twee politie-aangiftes en een document van de onderzoeksrechtbank (kopieën), doktersattest (origineel), verblijfstitel Z. (kopie), Belgische verblijfsdocumenten (kopie), oranje kaart Duitsland (origineel), eindbeslissing asielpprocedure Duitsland (origineel) en een USB stick met filmpjes op.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Irak verlaten te hebben uit vrees voor de 'Gouden Brigade'. Bij terugkeer naar Irak vreest u bij een grenscontrole direct opgepakt, mogelijks gedood, te worden (CGVS, p. 24).

Het CGVS wijst er vooreerst op dat uw algehele geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de vaststelling dat u zich tijdens uw asielpprocedure in Duitsland op een volledig ander asielaanvraag beriep. Daar klonk het dat u omwille van sektarisch geweld Irak diende te verlaten. U en een vriend zouden er vaak op aangesproken zijn dat jullie met de sjiiitische militie moesten

samenwerken. U verklaarde er voorts dat uw moeder aangesproken werd tijdens het boodschappen doen en te horen kreeg dat u zou gearresteerd worden. Verder zouden ook tweemaal mannen naar uw winkel gekomen zijn en al jullie geld gestolen hebben (zie Duits asiëldossier + vertaling interview vraag 17, toegevoegd aan blauwe map). Over de betogingen waar u aan deelnam, uw arrestatie, jarenlange detentie en de martelingen én de inval bij u thuis achteraf door de 'Gouden Brigade' repte u in Duitsland met geen woord. Dat u nu plots op de proppen komt met een volledig nieuw asiërelaas ondermijnt dan ook uw gehele geloofwaardigheid.

Blijkt bovendien dat u ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft aangaande uw identiteitspapieren. Zo verklaarde u voor de Belgische asiëlinstanties een paspoort te hebben dat verlopen is maar bij u thuis in België ligt. Later veranderde u uw verklaringen en bleek uw paspoort in Duitsland achtergebleven te zijn. U verklaarde wel van een aantal pagina's kopieën in uw bezit te hebben in België. U legde tijdens het persoonlijk onderhoud enkel een kopie voor van de personaliapagina van uw paspoort en beloofde, nadat u dit uitdrukkelijk werd gevraagd, ook de kopieën van overige pagina's die u beweerde in uw bezit te hebben, over te maken aan het CGVS (zie CGVS p. 9 en 10). U stuurde na het persoonlijk onderhoud nog een kopie van één andere pagina door. Waarom u de overige pagina's niet in kopievorm overmaakte, verduidelijkte u niet.

Voor de Duitse asiëlinstanties verklaarde u dan weer enkel een identiteitskaart te hebben en geen andere identiteitsdocumenten in uw bezit te hebben (vraag 2 Duits interview). Gezien u in Duitsland met geen woord repte over uw paspoort kan geen geloof worden gehecht aan uw voor het CGVS aangehaalde bewering als zou uw paspoort in Duitsland achtergebleven zijn.

Uw onvermogen uw paspoort voor te leggen en uw ongerijmde verklaringen aangaande de reden voor dit onvermogen, doen dan ook ten zeerste vermoeden dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële, in het paspoort vervatte, informatie te verbergen. Een paspoort is nochtans een essentieel document waarin, behalve iemand persoonsgegevens, ook informatie vervat zit aangaande het moment van vertrek, reisweg, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsstatus ginds. Uw onvermogen dit document voor te leggen én de vaststelling dat u geen éénsluitende verklaringen aflegde, houden verder een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

Dat u na het persoonlijk onderhoud wel nog de kopie van één andere pagina uit uw paspoort doorstuurde – op de pagina is de stempel te zien van een reis van Irak naar Turkije – wijzigt niets aan voorgaande. Los van het feit dat aan de voorgelegde kopie geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat dergelijk stuk makkelijk kan gemanipuleerd zijn, kan uit de stempel hoogstens worden afgeleid dat u op 8 juli 2015 van Irak naar Turkije reisde. Echter, door de overige pagina's, die u nochtans ook verklaarde in uw bezit te hebben, niet voor te leggen, is het niet duidelijk of dit effectief uw eerste en enige uitreis betrof dan wel of u voordien al eerder uit Irak vertrok, mogelijks elders een verblijfsstatus heeft. Zoals reeds aangehaald verduidelijkte u ook op geen enkele manier waarom u van overige pagina's de kopieën niet overmaakte.

U tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw Duitse asiëlprocedure gaf u toe dat u in Duitsland niet de volledige waarheid had verteld en 'een beetje had gelogen'. U verduidelijkte voor de Duitse asiëlinstanties gezegd te hebben dat u gevisieerd en achtervolgd werd door milities in plaats van door de Iraakse overheid. U verklaarde dit verdraaid te hebben omdat u bang was in 2015 om als Daesh-sympathisant aanzien te worden indien u zou gezegd hebben dat het de overheid was die u vreesde (CGVS, p. 13; p. 22). Uit wat hierboven werd aangehaald blijkt echter duidelijk dat het verschil in uw verklaringen niet louter betrekking heeft op 'wie' uw vervolgde en viseerde. U haalde voor de Duitse asiëlinstanties immers een compleet ander relaas aan waarbij de kernelementen van hetgeen u voor de Belgische asiëlinstanties liet optekenen volledig ontbraken, en vice versa. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming sowieso een uiting van vertrouwen is in het land en de autoriteiten waar de bescherming wordt aangevraagd. Er kan dan ook van een verzoeker verwacht worden dat hij de volledige waarheid verteld en alle elementen aanbrengt omwille waarvan hij een verzoek indient en dit vanaf het moment dat een aanvraag tot internationale bescherming wordt ingediend. Het komt geenszins aan verzoeker toe om zelf een inschatting te maken en bepaalde feiten naar eigen goeddunken wel, niet of anders voor te stellen. Dat u aldus schrik zou gehad hebben om in Duitsland de waarheid te vertellen kan de flagrante tegenstrijdigheden geenszins rechtvaardigen. Dat u thans voor het CGVS stelde wel de volledige waarheid te vertellen, kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen. Bovendien kan de vraag gesteld worden waarom u dan nu voor de Belgische asiëlinstanties geen schrik meer zou hebben om de waarheid te vertellen.

Het geheel van bovenstaande houdt dan ook wel degelijk een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

De waarachtigheid van uw, voor de Belgische asiëlinstanties, aangehaalde relaas wordt bovendien eveneens ondermijnd gezien u er ook thans evenmin in slaagde, wat deze elementen betreft, overtuigende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u vooreerst dat u in 2012 – om en bij reeds 10 jaar geleden -, naar aanleiding van uw participatie aan betogingen, opgepakt werd door

'De Gouden Brigade' en gedurende drie maanden werd vastgehouden. U werd na ondervragingen en martelingen vervolgens overgebracht naar een andere plaats en werd vervolgens nog twee jaar in voorhechtenis gehouden alvorens definitief vrijgelaten te worden in april 2014. U zou nadien nog 6 maanden in de gaten gehouden zijn, u kreeg een reisverbod en een avondklok opgelegd. Echter tijdens deze periode kende u geen problemen. U woonde terug thuis en ging aan het werk als straatverkoper. Ook na verloop van die 6 maanden kende u geen problemen. In juli 2015 besloot u naar Erbil te reizen om uw broer te bezoeken. Tijdens uw verblijf ginds vernam u dat 'De Gouden Brigade' bij u thuis was binnengevallen op zoek naar u. U besloot hierop het land te verlaten.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zich over de ganse lijn baseert op blote beweringen die u geenszins weet te staven. U legt dan wel een USB-stick voor waar interviews op te zien zijn van inwoners van de Fadelwijk in Bagdad, klagende over de algemeen onveilige situatie. U nocht de feiten die u persoonlijk zouden hebben meegemaakt komen hier ter sprake. Dat buurtbewoners de algemeen onveilige situatie aanklagen volstaat dan ook niet om te besluiten dat u persoonlijk problemen kende en werd vervolgd (CGVS, p. 24 + usb stick en vertaling in blauw dossier).

U legde voorts nog twee politieaangiftes en een beslissing van de rechter voor betreffende klachten die uw broer indiende naar aanleiding van de door u meegemaakte / aangehaalde feiten. Wat deze stukken betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Rekening houdende met wat hierboven reeds werd aangehaald, is zulks in casu geenszins het geval. Bovendien wordt in de aangiftes louter weergegeven wat uw broer verklaarde. Uit de stukken kan geenszins worden afgeleid of hetgeen uw broer verklaarde zich ook effectief heeft voorgedaan. Dat u voorts nog een kopie van een document van de rechter voorlegde waarin naar de politieaangiftes en uw detentie wordt verwezen wijzigt evenmin iets, dit gelet op wat hierboven reeds werd aangehaald én temeer daar algemeen geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. De bewijswaarde van Iraakse stukken is derhalve sowieso slechts relatief. Daarenboven betreffende de voorgelegde stukken louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Kan tevens nog opgemerkt worden dat in de twee politieaangiftes de geboortedatum van uw broer herhaaldelijk verkeerd wordt weergegeven. Zo wordt telkens 1989 als geboortjaar vermeld terwijl uw broer in 1998 is geboren. Uw uitleg dat dat eenmaal "Irak is" en "ze in Irak fouten maken" kan het CGVS van deze fout niet overtuigen, temeer daar deze aangiftes, zoals blijkt uit de vertaling, met drie jaar verschil, zouden opgesteld zijn (zie vertaling in groene map in administratief dossier).

Ook legt u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor dat uw arrestatie en daaropvolgende twee jaar in voorhechtenis kan staven. Dit is minstens bevreemdend te noemen daar u verklaarde tot twee keer toe voorgeleid te zijn voor de rechtbank (CGVS, p. 19). Ook verklaarde u een advocaat te hebben (CGVS, p. 20). Er kan aldus verondersteld worden dat er een gerechtelijk dossier ter beschikking moet zijn dat uw verklaring zou kunnen staven. Deze advocaat in kwestie heeft u, sinds u Irak verlaten heeft, ook al gecontacteerd om bepaalde (andere) documenten te regelen en op te sturen naar u, hetgeen het geval was voor de (kopieën van de) politieaangiftes die u voorlegde (CGVS, p. 23). U gevraagd of u dan niets van uw gerechtelijk onderzoek kon voorleggen, verklaarde u het niet te weten en dat uw advocaat geen inzage kreeg in dit dossier (CGVS, p. 24). Dit betreft vooreerst een blote bewering. Blijkt overigens nergens uit uw verklaringen dat u enige poging ondernam om documenten dienaangaande te verkrijgen en/of voor te leggen. U verklaarde zelf het simpelweg 'niet te weten' waarom de advocaat geen inzage kon krijgen noch had u enig idee of er verder onderzoek gevoerd werd in uw casus (CGVS, p. 24). Kan hier volledigheidshalve opgemerkt worden dat u de Duitse asielprocedure reeds doorlopen heeft alsook werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw verzoek in België en er bijgevolg kan vanuit gegaan worden dat u op de hoogte bent van het belang van het voorleggen van (originele) stavingsstukken. Dat u geen dergelijke stukken, die nochtans de kern van uw relaas betreffen, kan voorleggen én daarenboven ook naliet enige (doorgedreven) poging te ondernemen (originele) stukken aangaande uw gerechtelijk dossier te verkrijgen doet uw geloofwaardigheid verder in ernstige mate kantelen.

Het Belgische medische attest dat u voorlegde kan evenmin als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs worden weerhouden. U legde dit voor als bewijs van de martelingen die u na uw arrestatie onderging, doch dienaangaande moet volgende worden opgemerkt.

Vooreerst kan uit dit attest enkel worden afgeleid welke letsels u heeft doch niet wat hieraan ten grondslag ligt. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke toestand van zijn patiënt maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden waaronder of context waarin deze letsels werden opgelopen schetsen. De arts die het door u voorgelegde attest opstelde, haalt dit overigens ook zelf uitdrukkelijk aan in het attest. Daar staat immers te lezen : "NB de letsels zijn als dusdanig medisch vastgesteld, maar de oorzaak ervan kan op medisch vlak niet geverifieerd worden". Uit het voorgelegde attest blijkt bovendien ook expliciet dat het werd opgesteld op uw

uitdrukkelijke vraag alsook dat de aangehaalde mogelijke oorzaken van uw letsels een loutere weergave betreffen van hetgeen u ten aanzien van de arts aanhaalde (zie medisch attest in groene map). Het mag duidelijk zijn dat het voorgelegd medische attest geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten.

Kunnen voorts vragen gesteld worden bij het opmerkelijke tijdstip van de inval in juli 2015 bij u thuis in Bagdad. Dat "De Gouden Brigade" u sinds uw vrijlating wel meer dan een jaar ongemoeid zou laten en dan n t, wanneer u in Erbil op bezoek was bij uw broer, bij u thuis zou binnenvallen op zoek naar u is wel heel opmerkelijk te noemen. U kan overigens ook zelf totaal niet verduidelijken waarom ze u kwamen zoeken. U verklaarde dat u na uw vrijlating nog zes maanden in de gaten werd gehouden en ze toen dus zeker wisten dat u niets deed in die periode. U vervolgde dat ze, toen ze u wel kwamen zoeken, misschien dachten dat u een plan beraamde (zie CGVS p. 22). Dit alles houdt geen steek. U komt hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering en pure veronderstelling. Dat u de eerste zes maanden na uw vrijlating – tot oktober 2014 - geen problemen kende omdat ze u in de gaten hielden en wisten dat u niets deed, houdt immers ook geen steek. Immers, de periode van toezicht liep af in oktober 2014 – zes maanden na uw vrijlating – en u kende verder geen problemen tot juli 2015, i.c. een periode van negen maanden. Waarom ze dan plots in juli 2015 zouden gedacht hebben dat u een plan beraamde en binnenvallen, is geenszins duidelijk. Zoals reeds aangehaald kan u dit zelf ook niet verduidelijken. Dat u op het moment van de inval veilig in Erbil zat bij uw broer is dan ook wel heel toevallig.

Het mag voorts, ingeval uw relaas de waarheid betreft  n u voordien effectief al gedurende ruim twee jaar zou zijn vastgehouden, opgesloten  n mishandeld, ook wel ten zeerste verbazen dat uw ouders dan op het moment dat men opnieuw naar u zou komen zoeken, gewoon zou gezegd hebben waar u zich bevond, i.c. bij uw broer in Erbil (CGVS, p. 21). Hiermee brachten ze immers niet alleen u, doch ook uw broer, mogelijks in gevaar.

Ook volgende doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kantelen. Zo verklaarde u dat er na uw vertrek verder niets meer gebeurd is en u niet meer werd gezocht. Dat de personen die u zochten het na deze ene inval midden 2015 – waarbij hen uitdrukkelijk werd meegedeeld dat u bij uw broer in Erbil was  n ze aldus wisten dat u nog in Irak aanwezig was - kennelijk opgaven en geen verdere pogingen deden u te vinden, is niet logisch (CGVS, p. 24). U verklaarde zelf niet te weten of uw belagers op de hoogte waren dat u Irak verlaten had. U vermoedt wel dat deze informatie misschien via informanten zal verspreid zijn (CGVS, p. 24). U baseert zich hier echter weerom op loutere vermoedens die u niet wist te concretiseren.

Bovenstaande opeenstapeling van tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen enkem geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4,  2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet

gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties. De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt. Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen. Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde stukken kunnen voorgaande appreciatie niet omvormen. Uw Irakese identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen louter uw persoonsgegevens. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten. Dat u een asielprocedure in Duitsland doorliep (orange card + beslissing Duitsland), dat uw huidige partner een verblijfstitel heeft in België en jullie hier ook samenwonen stond nooit ter discussie maar deze feiten kennen geen nexus met uw relaas en wijzigen dan ook op geen enkele manier de beoordeling van uw situatie in Irak.

De overige stukken die u voorlegde werden hierboven reeds besproken.

Dat uw partner hier over een verblijfstitel beschikt kan evenmin bovenstaande weerleggen. Uw partner kwam voor u naar België en dit in het kader van gezinshereniging met haar vader die een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Elk verzoek en elk dossier dient individueel te worden beoordeeld. Dat u hier bij uw partner wil blijven, kan worden begrepen, doch u dient zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw relatie en situatie in België te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris en zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker geeft na een theoretische uiteenzetting aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft de vluchtelingenstatus wordt vooreerst ingegaan op de uiteenlopende asielmotieven in Duitsland en België en op de neergelegde documenten.

Voorts wordt in het verzoekschrift het risico aangestipt dat op betogers rust alsook het risico tot vervolging als soenniet.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus haalt verzoeker de complexe veiligheidssituatie in Bagdad aan en meent dat verweerder geen onderzoek voerde naar de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van de Covid-19 pandemie met schrijnende gevolgen zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen.

Tot slot wordt aangevoerd dat verzoeker geen effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard kan gewaarborgd worden.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 30 september 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022;
- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021;
- EUAA - Iraq: Security situation van januari 2022.

2.2.2. Verzoeker brengt op 10 oktober 2022 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt gewezen op een nieuwsartikel van 29 september 2022 over raketaanslagen in Bagdad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de Iraakse autoriteiten wegens zijn deelname aan betogingen waarvoor hij in 2012 tot 2014 werd aangehouden en mishandeld door de "Gouden Brigade" alsook voorgeleid voor de rechtbank.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de Gouden Brigade/Iraakse autoriteiten.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.4.2. De commissaris-generaal wijst er vooreerst met reden op dat verzoekers algehele geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij zich tijdens zijn asielprocedure in Duitsland op een volledig ander asielrelaas beriep. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker in Duitsland verklaarde Irak te hebben verlaten wegens sektarisch geweld nadat hij en een vriend er vaak op zouden zijn aangesproken dat ze met de sjitische militie moesten samenwerken. Verzoeker verklaarde er voorts dat zijn moeder aangesproken werd tijdens het boodschappen doen en zij te horen kreeg dat verzoeker zou gearresteerd worden. Verder zouden ook tweemaal mannen naar zijn winkel gekomen zijn en al het geld gestolen hebben (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 2 Duits dossier + stuk 3 vertaling). Verweerder merkt terecht op dat verzoeker in Duitsland geenszins melding maakte van zijn deelname aan betogingen, zijn arrestatie, jarenlange detentie en de martelingen én de inval bij hem thuis achteraf door de 'Gouden Brigade'. Dat verzoeker nu plots op de proppen komt met een volledig nieuw asielrelaas ondermijnt ook volgens de Raad zijn gehele geloofwaardigheid.

In het verzoekschrift wordt aangestipt dat verzoeker in Duitsland niet de waarheid sprak en wordt gewezen op zijn uitleg tijdens het gehoor op het CGVS.

De Raad moet echter vaststellen dat met deze uitleg reeds rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Hieromtrent werd als volgt gemotiveerd:

"U tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw Duitse asielprocedure gaf u toe dat u in Duitsland niet de volledige waarheid had verteld en 'een beetje had gelogen'. U verduidelikte voor de Duitse asielinstanties gezegd te hebben dat u geviseerd en achtervolgd werd door milities in plaats van door de Iraakse overheid. U verklaarde dit verdraaid te hebben omdat u bang was in 2015 om als Daesh-sympathisant aanzien te worden indien u zou gezegd hebben dat het de overheid was die u vreesde (CGVS, p. 13; p. 22). Uit wat hierboven werd aangehaald blijkt echter duidelijk dat het verschil in uw verklaringen niet louter betrekking heeft op 'wie' uw vervolgde en viseerde. U haalde voor de Duitse asielinstanties immers een compleet ander relaas aan waarbij de kernelementen van hetgeen u voor de Belgische asielinstanties liet optekenen volledig ontbraken, en vice versa. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming sowieso een uiting van vertrouwen is in het land en de autoriteiten waar de bescherming wordt aangevraagd. Er kan dan ook van een verzoeker verwacht worden dat hij de volledige waarheid verteld en alle elementen aanbrengt omwille waarvan hij een verzoek indient en dit vanaf het moment dat een aanvraag tot internationale bescherming wordt ingediend. Het komt geenszins aan verzoeker toe om zelf een inschatting te maken en bepaalde feiten naar eigen goeddunken wel, niet of anders voor te stellen. Dat u aldus schrik zou gehad hebben om in Duitsland de waarheid te vertellen kan de flagrante tegenstrijdigheden geenszins rechtvaardigen. Dat u thans voor het CGVS stelde wel de volledige waarheid te vertellen, kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen. Bovendien kan de vraag gesteld worden waarom u dan nu voor de Belgische asielinstanties geen schrik meer zou hebben om de waarheid te vertellen."

Verzoeker brengt geenszins dienstige argumenten bij ter weerlegging van deze concrete overwegingen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn identiteitspapieren:

“Zo verklaarde u voor de Belgische asielinstanties een paspoort te hebben dat verlopen is maar bij u thuis in België ligt. Later veranderde u uw verklaringen en bleek uw paspoort in Duitsland achtergebleven te zijn. U verklaarde wel van een aantal pagina’s kopieën in uw bezit te hebben in België. U legde tijdens het persoonlijk onderhoud enkel een kopie voor van de personaliapagina van uw paspoort en beloofde, nadat u dit uitdrukkelijk werd gevraagd, ook de kopieën van overige pagina’s die u beweerde in uw bezit te hebben, over te maken aan het CGVS (zie CGVS p. 9 en 10). U stuurde na het persoonlijk onderhoud nog een kopie van één andere pagina door. Waarom u de overige pagina’s niet in kopievorm overmaakte, verduidelijkte u niet.

Voor de Duitse asielinstanties verklaarde u dan weer enkel een identiteitskaart te hebben en geen andere identiteitsdocumenten in uw bezit te hebben (vraag 2 Duits interview). Gezien u in Duitsland met geen woord repte over uw paspoort kan geen geloof worden gehecht aan uw voor het CGVS aangehaalde bewering als zou uw paspoort in Duitsland achtergebleven zijn.

Uw onvermogen uw paspoort voor te leggen en uw ongerijmde verklaringen aangaande de reden voor dit onvermogen, doen dan ook ten zeerste vermoeden dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële, in het paspoort vervatte, informatie te verbergen. Een paspoort is nochtans een essentieel document waarin, behalve iemand persoonsgegevens, ook informatie vervat zit aangaande het moment van vertrek, reisweg, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsstatus ginds. Uw onvermogen dit document voor te leggen én de vaststelling dat u geen éénsluitende verklaringen aflegde, houden verder een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

Dat u na het persoonlijk onderhoud wel nog de kopie van één andere pagina uit uw paspoort doorstuurde – op de pagina is de stempel te zien van een reis van Irak naar Turkije – wijzigt niets aan voorgaande. Los van het feit dat aan de voorgelegde kopie geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat dergelijk stuk makkelijk kan gemanipuleerd zijn, kan uit de stempel hoogstens worden afgeleid dat u op 8 juli 2015 van Irak naar Turkije reisde. Echter, door de overige pagina’s, die u nochtans ook verklaarde in uw bezit te hebben, niet voor te leggen, is het niet duidelijk of dit effectief uw eerste en enige uitreis betrof dan wel of u voordien al eerder uit Irak vertrok, mogelijks elders een verblijfsstatus heeft. Zoals reeds aangehaald verduidelijkte u ook op geen enkele manier waarom u van overige pagina’s de kopieën niet overmaakte.”

Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Volledigheidshalve stipt de Raad inzake deze tegenstrijdige verklaringen over het paspoort nog aan dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) nog een andere verklaring gaf omtrent zijn paspoort. Bij de DVZ antwoordde verzoeker immers op de uitdrukkelijke vraag naar zijn paspoort dat hij deze had verloren in Griekenland (Verklaring DVZ van 16 oktober 2020, vraag 28). Dat verzoeker verschillende ongerijmde verklaringen aflegt over zijn paspoort komt zijn gehele geloofwaardigheid niet ten goede.

De waarachtigheid van verzoekers vluchtrelaas zoals aangehaald voor de Belgische asielinstanties, wordt volgens de commissaris-generaal bovendien eveneens ondermijnd door het gebrek aan overtuigende en geloofwaardige verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats op goede gronden opgemerkt dat verzoeker zijn blote beweringen niet weet te staven:

“Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zich over de ganse lijn baseert op blote beweringen die u geenszins weet te staven. U legt dan wel een USB-stick voor waar interviews op te zien zijn van inwoners van de Fadelwijk in Bagdad, klagende over de algemeen onveilige situatie. U noch de feiten die u persoonlijk zouden hebben meegemaakt komen hier ter sprake. Dat buurtbewoners de algemeen onveilige situatie aanklagen volstaat dan ook niet om te besluiten dat u persoonlijk problemen kende en werd vervolgd (CGVS, p. 24 + usb stick en vertaling in blauw dossier).

U legde voorts nog twee politieaangiftes en een beslissing van de rechter voor betreffende klachten die uw broer indiende naar aanleiding van de door u meegemaakte / aangehaalde feiten. Wat deze stukken betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Rekening houdende met wat hierboven reeds werd aangehaald, is zulks in casu geenszins het geval. Bovendien wordt in de aangiftes louter weergegeven wat uw broer verklaarde. Uit de stukken kan geenszins worden afgeleid of hetgeen uw broer verklaarde zich ook effectief heeft voorgedaan. Dat u voorts nog een kopie van een document van de rechter voorlegde waarin naar de politieaangiftes en uw detentie wordt verwezen wijzigt evenmin iets, dit gelet op wat hierboven reeds werd aangehaald én temeer daar algemeen geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. De bewijswaarde van Iraakse stukken is derhalve sowieso slechts relatief. Daarenboven betreffende de voorgelegde stukken louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Kan tevens nog opgemerkt worden dat in de twee politieaangiftes de geboortedatum van uw broer herhaaldelijk verkeerd wordt weergegeven. Zo wordt telkens 1989 als geboortjaar vermeld terwijl uw broer in 1998 is geboren. Uw uitleg dat dat eenmaal "Irak is" en "ze in Irak fouten maken" kan het CGVS van deze fout niet overtuigen, temeer daar deze aangiftes, zoals blijkt uit de vertaling, met drie jaar verschil, zouden opgesteld zijn (zie vertaling in groene map in administratief dossier).

Ook legt u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor dat uw arrestatie en daaropvolgende twee jaar in voorhechtenis kan staven. Dit is minstens bevreemdend te noemen daar u verklaarde tot twee keer toe voorgeleid te zijn voor de rechtbank (CGVS, p. 19). Ook verklaarde u een advocaat te hebben (CGVS, p. 20). Er kan aldus verondersteld worden dat er een gerechtelijk dossier ter beschikking moet zijn dat uw verklaring zou kunnen staven. Deze advocaat in kwestie heeft u, sinds u Irak verlaten heeft, ook al gecontacteerd om bepaalde (andere) documenten te regelen en op te sturen naar u, hetgeen het geval was voor de (kopieën van de) politieaangiftes die u voorlegde (CGVS, p. 23). U gevraagd of u dan niets van uw gerechtelijk onderzoek kon voorleggen, verklaarde u het niet te weten en dat uw advocaat geen inzage kreeg in dit dossier (CGVS, p. 24). Dit betreft vooreerst een blote bewering. Blijkt overigens nergens uit uw verklaringen dat u enige poging ondernam om documenten dienaangaande te verkrijgen en/of voor te leggen. U verklaarde zelf het simpelweg 'niet te weten' waarom de advocaat geen inzage kon krijgen noch had u enig idee of er verder onderzoek gevoerd werd in uw casus (CGVS, p. 24). Kan hier volledigheidshalve opgemerkt worden dat u de Duitse asielprocedure reeds doorlopen heeft alsook werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw verzoek in België en er bijgevolg kan vanuit gegaan worden dat u op de hoogte bent van het belang van het voorleggen van (originele) stavingsstukken. Dat u geen dergelijke stukken, die nochtans de kern van uw relaas betreffen, kan voorleggen én daarenboven ook naliet enige (doorgedreven) poging te ondernemen (originele) stukken aangaande uw gerechtelijk dossier te verkrijgen doet uw geloofwaardigheid verder in ernstige mate kantelen.

Het Belgische medische attest dat u voorlegde kan evenmin als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs worden weerhouden. U legde dit voor als bewijs van de martelingen die u na uw arrestatie onderging, doch dienaangaande moet volgende worden opgemerkt.

Vooreerst kan uit dit attest enkel worden afgeleid welke letsels u heeft doch niet wat hieraan ten grondslag ligt. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke toestand van zijn patiënt maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden waaronder of context waarin deze letsels werden opgelopen schetsen. De arts die het door u voorgelegde attest opstelde, haalt dit overigens ook zelf uitdrukkelijk aan in het attest. Daar staat immers te lezen : "NB de letsels zijn als dusdanig medisch vastgesteld, maar de oorzaak ervan kan op medisch vlak niet geverifieerd worden". Uit het voorgelegde attest blijkt bovendien ook expliciet dat het werd opgesteld op uw uitdrukkelijke vraag alsook dat de aangehaalde mogelijke oorzaken van uw letsels een loutere weergave betreffen van hetgeen u ten aanzien van de arts aanhaalde (zie medisch attest in groene map). Het mag duidelijk zijn dat het voorgelegd medische attest geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten."

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt heeft verweerder de neergelegde stukken niet enkel vormelijk doch ook inhoudelijk beoordeeld.

Verzoeker focust zich aangaande de neergelegde politieaangiftes op de vormelijke motivering dat het algemeen geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling te zijn verkrijgen, dat de bewijswaarde van Iraakse stukken slechts relatief is en dat bovendien de voorgelegde stukken louter kopieën betreffen. Daargelaten dat verzoeker er niet in slaagt deze vormelijke motivering, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier te ontcrachten, gaat hij eraan voorbij dat verweerder zich niet heeft beperkt tot deze vormelijke beoordeling doch ook de voorgelegde politieaangiftes inhoudelijk heeft beoordeeld. Zo heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat de aangiftes louter zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoekers broer en dat de geboortedatum van zijn broer herhaaldelijk verkeerd wordt weergegeven. Verzoeker brengt echter geenszins concrete argumenten bij die voorgaande inhoudelijke motieven in een ander daglicht kunnen stellen.

Waar verzoeker nog ingaat op de motivering inzake het Belgisch medisch attest en meent dat dit gelet op zijn gedetailleerde verklaringen minstens als begin van bewijs moet aanvaard worden, moet vooreerst benadrukt worden dat verzoekers algehele geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze ondermijnd werd door zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn identiteitspapieren en het gegeven dat hij in Duitsland een volledig ander vluchtrelaas heeft uiteengezet. Dat verzoeker gedetailleerde verklaringen kan afleggen over bepaalde aspecten van zijn vluchtrelaas kan in casu dan ook niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van zijn relaas daar in de bestreden beslissing ook nog wordt gewezen op zijn verdere onaannemelijke verklaringen zoals hieronder zal besproken worden. De Raad beklemtoont dat in het voorgelegd medisch attest uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de oorzaak van de vastgestelde letsels niet geverifieerd kan worden.

De overige pertinente motieven aangaande de neergelegde stukken worden door verzoeker onbetwist gelaten en dus niet weerlegd. De Raad treedt de beoordeling door de commissaris-generaal van de neergelegde stukken integraal bij.

Vervolgens kan samen met de commissaris-generaal gewezen worden op volgende onaannemelijkheden die verzoeker geenszins ontkracht:

“Kunnen voorts vragen gesteld worden bij het opmerkelijke tijdstip van de inval in juli 2015 bij u thuis in Bagdad. Dat “De Gouden Brigade” u sinds uw vrijlating wel meer dan een jaar ongemoeid zou laten en dan nét, wanneer u in Erbil op bezoek was bij uw broer, bij u thuis zou binnenvallen op zoek naar u is wel heel opmerkelijk te noemen. U kan overigens ook zelf totaal niet verduidelijken waarom ze u kwamen zoeken. U verklaarde dat u na uw vrijlating nog zes maanden in de gaten werd gehouden en ze toen dus zeker wisten dat u niets deed in die periode. U vervolgde dat ze, toen ze u wel kwamen zoeken, misschien dachten dat u een plan beraamde (zie CGVS p. 22). Dit alles houdt geen steek. U komt hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering en pure veronderstelling. Dat u de eerste zes maanden na uw vrijlating – tot oktober 2014 - geen problemen kende omdat ze u in de gaten hielden en wisten dat u niets deed, houdt immers ook geen steek. Immers, de periode van toezicht liep af in oktober 2014 – zes maanden na uw vrijlating – en u kende verder geen problemen tot juli 2015, i.c. een periode van negen maanden. Waarom ze dan plots in juli 2015 zouden gedacht hebben dat u een plan beraamde en binnenvallen, is geenszins duidelijk. Zoals reeds aangehaald kan u dit zelf ook niet verduidelijken. Dat u op het moment van de inval veilig in Erbil zat bij uw broer is dan ook wel heel toevallig.

Het mag voorts, ingeval uw relaas de waarheid betreft én u voordien effectief al gedurende ruim twee jaar zou zijn vastgehouden, opgesloten én mishandeld, ook wel ten zeerste verbazen dat uw ouders dan op het moment dat men opnieuw naar u zou komen zoeken, gewoon zou gezegd hebben waar u zich bevond, i.c. bij uw broer in Erbil (CGVS, p. 21). Hiermee brachten ze immers niet alleen u, doch ook uw broer, mogelijks in gevaar.

Ook volgende doet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kantelen. Zo verklaarde u dat er na uw vertrek verder niets meer gebeurd is en u niet meer werd gezocht. Dat de personen die u zochten het na deze ene inval midden 2015 – waarbij hen uitdrukkelijk werd meegedeeld dat u bij uw broer in Erbil was én ze aldus wisten dat u nog in Irak aanwezig was - kennelijk opgaven en geen verdere pogingen deden u te vinden, is niet logisch (CGVS, p. 24). U verklaarde zelf niet te weten of uw belagers op de hoogte waren dat u Irak verlaten had. U vermoedt wel dat deze informatie misschien via informanten zal verspreid zijn (CGVS, p. 24). U baseert zich hier echter weerom op loutere vermoedens die u niet wist te concretiseren.”

Nu geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas kan in het verzoekschrift niet zonder meer dienstig gewezen worden op het risico dat op betogers rust en op algemene informatie in dit verband.

Er moet overigens aangestipt worden dat uit de beschikbare landeninformatie zoals geactualiseerd door verweerders aanvullende nota van 30 september 2022 blijkt dat niet elke opposant of betogers het vereiste risico loopt om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst moet rekening worden gehouden met factoren die het risico beïnvloeden zoals een leidinggevende rol en/of mate van betrokkenheid bij de protesten, de aard van de activiteiten, politieke en/of sektarische achtergrond van de betrokkene, geslacht, zichtbaarheid, bekendheid bij de autoriteiten (bv. eerdere arrestatie), enz. Het enkele feit van deelname aan een protest in het verleden kan volgens de beschikbare landeninformatie niet voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen (EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022; p. 92-96).

Daargelaten dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vervolgingsproblemen wegens zijn deelname aan drie betogingen, moet opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen overigens niet blijkt dat hij actief is in een organisatie of lid is van een politieke partij en politiek actief is geweest sinds zijn deelname aan betogingen in 2012 (Vragenlijst van 6 mei 2021, vraag 3; persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 20-21). Verzoeker verklaarde trouwens dat hij geen bewijzen had van zijn aanwezigheid op de betogingen in 2012 daar hij geen belangrijk figuur was in het kader van die demonstraties en louter meewandelde (persoonlijk onderhoud, p. 25).

Het louter wijzen op een voorgehouden profiel en verwijzen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen volstaat in casu dan ook niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.3.4.3. Waar verzoeker wijst op een risico tot vervolging als soenniet moet de Raad vaststellen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het loutere feit dat iemand een soennitische Arabier is, normaliter niet leidt tot een gegronde vrees voor vervolging (EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022; p. 89-91). Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die het risico beïnvloeden, zoals: gebied van herkomst, stam, leeftijd, geslacht, enz. De beoordeling van de vraag of een verzoeker wordt beschouwd als verbonden met ISIL hangt tevens af van individuele omstandigheden, zoals (vermeende) familiebanden met ISIL-leden, plaats van herkomst en/of verblijf in een voorheen door ISIL gecontroleerd gebied tijdens de controle over ISIL en het tijdstip van de vlucht, (vermeende) stamverwantschap met ISIL, naam, enz.

Door louter te wijzen op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en het aanhalen van algemene informatie reikt verzoeker geen elementen of feiten aan waarmee een gegronde vervolgingsvrees in concreto aannemelijk wordt gemaakt.

2.3.4.4. Tot slot wordt in de bestreden beslissing correct gemotiveerd dat het gegeven dat verzoekers partner hier over een verblijfstitel beschikt geen ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen. De commissaris-generaal heeft in dit verband toegelicht dat verzoekers partner naar België kwam in het kader van gezinshereniging met haar vader die een verzoek om internationale bescherming in België indiende en dat elk verzoek en elk dossier individueel dient te worden beoordeeld. Er wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven dat verzoeker zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van zijn relatie en situatie in België dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure.

2.3.4.5. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoekers verklaringen.

De Raad meent dat de neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande appreciatie omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen die niet werden weerlegd.

2.3.4.6. In acht genomen wat voorafgaat is ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoeker wijst op de socio-economische situatie in Irak en de gevolgen van de COVID-19 epidemie, wijst de Raad erop dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet evenwel individueel moet worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Irak maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat zijn individuele situatie in Irak behoorlijk is.

Verzoeker werkte immers eerder in de winkel van zijn vader, daarna als arbeider en later als taxichauffeur in Irak (persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoeker slaagde er tevens in zijn vlucht uit Irak te financieren (Verklaring DVZ van 16 oktober 2020, p. 12). In casu kan vastgesteld worden dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Zodoende kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer in staat moet zijn om een inkomen te genereren om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Irak, in Bagdad, drie broers heeft (Verklaring DVZ van 16 oktober 2020, p. 9) met wie hij, zij het niet vaak of goed, toch contact

onderhoudt (persoonlijk onderhoud, p. 7). Uit niets blijkt dat verzoeker geenszins meer kan rekenen op een sociaal en familiaal netwerk in Irak.

Verzoeker toont verder in geen geval aan dat hij bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde, gelet op zijn individuele omstandigheden, kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan integraal verwezen worden naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de aanvullende nota:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de

grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren.

Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geïnstalleerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld

aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker een aanvullende nota bijbrengt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt gewezen op een nieuwsartikel van 29 september 2022 over raketaanslagen in Bagdad, moet de Raad vaststellen dat dit artikel geen ander licht werpt op de conclusie dat het politiek geweld doelgericht van aard is en niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In het aangehaalde nieuwsartikel is immers sprake van raketaanslagen in de Groene Zone van Bagdad, een zone met regeringsgebouwen en internationale missies waarbij wordt aangegeven dat raketten normaliter gericht zijn op westerse doelen door milities gesteund door Iran. Verder worden in het nieuwsartikel een incident in augustus aangehaald tussen twee milities en de politieke crisis in Irak benadrukt. De aangehaalde informatie kan echter voorgaande appreciatie niet ombuigen.

De Raad stipt echter verder aan dat afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, er evenwel aanleiding kan zijn tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen en in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad moet evenwel in navolging van de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers astma moet de Raad volledigheidshalve opmerken dat nergens uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker in Irak hiervoor niet verder kan opgevolgd en behandeld worden, te meer verzoekers socio-economische situatie in Irak zoals reeds aangestipt behoorlijk is. Een bijzondere kwetsbaarheid wegens zijn astma wordt overigens geenszins aangetoond.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU